

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Mums sunku keistis... Tai tiesa. Jei įprantame būti pikti, kenkiantys vienas kitam, tai tokie ir būname, tokie ir gyvename savo gyvenimėlyje...

Bet žmonės sugrįžta į save, į tą tikrąjį... Kiekvienam tik savas laikas tam. Būtent, kažkada tai nutinka. Gal čia, Žemėje, gal jau Amžinybėje, išmokstame būti tikri, nes niekas negimė įkyruoliu, bambekliu, gobšuoliu, pagyrūnu, pikčiurna, niekšu, kenkiančiu..., tęskite šį sąrašą patys... Esam sukurti mylėti.

Gimstame tik dar nemokančiu mylėti, arba mokančiu tik save mylėti. Na, o kitą mylėti, ir galiausiai patį Dievą – mūsų visų Kūrėją mylėti, – išmokstame. Mums kažkodėl noris smerkti vienas kitą, gal taip darome dėl noro pasijusti truputį geriau, apsigauti ar save pamaloninti su įsitikinimu, tarsi pasaulis iš tiesų yra dalinamas į gerus ir blogus. Ir blogi – visada kiti. Jei taip dabar mąstome – tai dar nemokame mylėti. Dar turi, žmogau, ką veikti iki mirties...

Nemeilė tampa to negatyvaus gyvenimo būdo dalimi, kas galiausiai nieko negali sukurti ar ka nors gero numeikti. Tada tiesiog sakome, kad: “Šiais laikais visi tokie...”, “Va, anksčiau tai buvo kitaip, visi vieni kitus mylėjo...”, ir pan. Tai melas sau ir kitiems! Iš nemokėjimo mylėti.

Kodėl mes taip ir tokie – neišmokstantys mylėti? Tai nesugebėjimo mylėti pasakymai ir bandymai pateisinti tai..., tai neišmoktos meilės pasakymai.

Galime visais laikais ir visur, visada susirasti priešių, nekęsti ir paskui kenkti tam ar tiems savo priešams. O ar bandžiau išmokyti juos mylėti?!

Pasaulis ir pats jo Kūrėjas, laimei, didesnis už neapykantą ir nemeilę! Meilė, pats Dievas visada didesnis už mūsų visų nemeilę. Ir vieną dieną tai, kas mumyse negražu bus ir būna sunaikina.

Visada taip būna...

Štai kodėl būti geresniais vieni kitiems – ne naivus ir pabodęs palinkėjimas, o turbūt vienintelis būdas iš tiesų branginti gyvenimą...

“Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, – sako Viešpats, – ir mano Tėvas jį mylės; ir mes pas jį ateisime.”

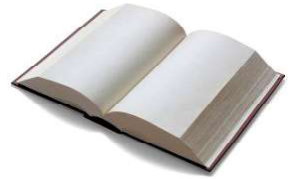
Jn 14, 23

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Įst 6, 2–6; Ps 17, 2–4. 47 ir 51ab; Žyd 7, 23–28

Psalmės atliepas

Mylėsiu Tave, Viešpatie, mano stiprybe!

Evangelija pagal Morkų (12, 28b–34)

Vienas iš Rašto aiškintojų priėjo prie Jėzaus ir paklausė: „Koks yra visų pirmasis įsakymas?“ Jėzus jam atsakė: „Pirmasis yra šis: *Klausyk, Izraeli, – Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; tad mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis*. Antrasis: *Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra įsakymo, didesnio už šiuodu*“. Tuomet Rašto aiškintojas jam atsakė: „Gerai, Mokytojau, tu teisybę pasakei: Dievas yra vienintelis ir nėra kito šalia jo; o mylėti jį *visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti artimą kaip save patį* svarbiau už visas deginamąsias atnašas ir kitokias aukas“. Matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: „Tu netoli nuo Dievo karalystės!“ Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausinėti.

Evangelijos komentaras:

Ar galima įsakyti mylėti net ir patį Dievą? Juk tikros meilės neišreikalaus nei iš savęs, nei iš kito, kaip kokio mokesčio ar daikto. Ją tiesiog reikia atrasti kaip paslėptą lobį.

Meilė yra dovana, palietusi kiekvieno žmogaus širdį. Pats Dievas, sukurdamas žmogų pagal savo paveikslą, apdovanoja šiuo nuostabiu panašumu į Jį patį. Visi nori būti mylimi ir trokšta mylėti. Jei Dievas yra apibūdinamas kaip pati Meilės pilnatvė, tai mes esame Meilės vaikai. Ši patirtis skirta visų laikų, visų tautų žmonėms, neatsižvelgiant į jų sveikatą, amžių, turtą, išmintį. Meilės patirties išgyvenimas atsako į klausimus ar mūsų gyvenimas turi prasmę, ar jaučiamės svarbūs, reikalingi, ar iš tiesų esame laimingi. Esminis klausimas – ką ir kaip mylėti? Tai lyg ugnis, kuri netinkamai nukreipta – sudegina, o užgesinta – sušaldo ir sukietina žmogaus širdį.

Pirmiausia Dievas kviečia priimti įsaką mylėti Jį visomis jėgomis, visa širdimi ir visa siela. Vadinasi, atsiliepti Dievui reikia ne paviršutiniškai, bet viskuo, ką esame iš Jo gavę. Įsako, nes šios galios (meilės) naudojimas yra pagrindinė mūsų laimės sąlyga. Puikiai žinome, kad ne visi žmonės meilę kreipia į Dievą. Kartais ji nukreipiama į daiktus. Kartais sudievinami žmonės. Arba pasirenkama mylėti vien tai, kas priklauso man. Tai akligatviai, nevedantys prasmės, džiaugsmo, laimės kryptimi. Žiūrint toliau, giliau, ieškant pirmosios priežasties, kurios padariniai taip fiksylingai atvinguriuoja ir prie manęs.

Meilė Dievui prasideda nuo atsivertimo. Jis yra! Dievas mane prakalbino! Meilė Dievui gali prasidėti nuo dėkingumo už tai, kas yra sukurta, palaikoma, už tai, kuo esu apdovanotas. Meilė išreiškiama palankumu, troškimu pažinti, pasilikti su Tuo, kurį mylime. Meilę Dievui pakursto ir nuoširdi atgaila, atviras pokalbis išpažinties metu ar su kitu žmogumi, kolektyvos ar susitikimas su nuoširdžiai tikinčiu žmogumi, bendra malda drauge su juo.

Meilė artimui prasideda nuo meilės sau. Bet dėmesio, nesuklupkime! Tai ne savimeilė. Meilė sau, žvelgiant į save kaip Dievo kūrinį, apdovanotą, bet kartais ir suklystantį, trokštantį mylėti ir būti mylimam, priimtam, vertinamam. Galime prisiminti auksinę taisyklę: „Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite...“ (Mt 7, 12). Mylėti save – tai save pažinti, priimti ir padovanoti.

Šv. Augustinas sakė, kad nėra tokio kieto, geležinio žmogaus, kurio nebūtų galima įveikti meilės ugnimi. Ten, kur yra tikra, kantri, rūpestinga, švelni, atjaučianti, pasiaukojanti meilė, nejaučiama sunkumo, visos naštos pakeliamos su lengvumu ir didžiu džiaugsmu. Kai ne tik kalbame apie meilę, bet ir Jėzaus pavyzdžiu stengiamės mylėti save ir žmones, kuriuos Dievas mums gyvenimo kelyje dovanoja, tuomet iš tiesų ne tik priartėjame, bet ir įjengiamės į Dievo Karalystę. Kas iš tiesų myli, jau patyrė, ką reiškia būti danguje...

Mažosios Vilties istorija

Mažoji Viltis gimė tarp baimės, tamsos, nevilties ir bejėgiškumo, kai gyvenimas atrodo nepakeliamas, rankos nusvyra, gniaužia gerklę, o širdį spaudžia nuo blogų nuojautų.

Nedraugiškas ir nesvetingas buvo tas pasaulis, ir dauguma pasiduodavo, manydami, kad gyventi tokiose sąlygose neįmanoma. Bet buvo ir kiti – tie, kas norėjo gyventi kitaip ir ieškojo būdų išgyventi net ir tokiaame niūriame ir kupiname pavojų pasaulyje. Būtent jie ieškojo ir atrasdavo nors menkiausią atramą Gerojoje Viltyje.

Viltis buvo labai mažytė ir neįtikėtina trapi, ir kaip ji sugebėjo atlaikyti siaučiančius aplink audras ir uraganus, ir stingdančią darganą, kuri sukaustydavo visą gyvybę, buvo visai neaišku. Bet Mažoji Viltis pasirodė esanti tvirta. Ji ne tik išgyveno – ji užaugo ir sustiprėjo. Pamiršdama save, kad padėtų kitiems, Mažoji Viltis vis labiau augo, skleidė savo šviesą vis ryškiau.

Dabar ji galėjo padėti ir nušviesti kelią tiems, kas buvo silpnėsi, galėjo palaikyti juos ir neleisti palūžti. Ir Mažosios Vilties dėka pakildavo suklupę žmonės, ištiesdavo pečius ir pasiryždavo pagaliau pažvelgti į akis savo baimėi. "Nepraraskite vilties, – nepaliaujamai kuždėjo ji, – Niekada nesustokite. Išeitis tikrai yra, tik reikia jos ieškoti".

Ir tie, kas girdėjo jos kuždesį, užsidegdavo viltimi ir ėjo – klupdami, krisdami ir vėl kildami – bet vis dėl to ėjo į priekį. "Mes viliamės, kad vieną kartą baigsis kreivi takeliai ir niūrūs tarpekliai, kad nutils atšiaurūs vėjai... kad ateis diena, ir mes ateisime ten, kur šviesu ir šilta, kur liausimės pagaliau kovoti dėl gyvenimo ir pradėsime tiesiog gyventi", – svajojo jie. Taip viltis palaikė juos, suteikdama jėgų.

Šiame kelyje Mažoji Viltis užaugo ir įgavo Tvirtą Tikėjimą. Ji buvo dabar visai kitokia – tapo galinga, šviesi ir rami, išmoko surasti reikiamus žodžius. "Nėra nieko neįmanomo. Tiesiog tikėkite! Tikėkite savimi! Tikėkite gera ateitimi!", – tikino Viltis. Tvirtą Tikėjimą dėka išnykdavo abejonės, užgimdavo drąsios idėjos, buvo įgyvendinami didingiausi planai. Dauguma patikėjo, kad gali pakeisti pasaulį, padaryti jį šviesesniu, geresniu, ir pasaulis palengva būtent toks ir tapo. Juk kuo mes tikime – tuo ir tampa mūsų realybė.

Žinoma, atsirasdavo ir tie, kas neturėjo jėgų tuo patikėti – jie atsilikdavo, pasimesdavo kažkur, ir einantiems į priekį šaukdavo pavymui: "Jūs veda aklas tikėjimas... nuves nežinia kur... gal net ir pražudys..." Galbūt, tikėjimas ir buvo aklas – nagi pabandykite eiti per uraganą atviromis akimis! Bet Viltis galėjo matyti širdimi, o tai žymiai patikimiau, nei akimis! Todėl Viltis su Tikėjimu tvirtai žinojo, kad anksčiau ar vėliau jie pasieks tikslą. Juk kelią įveikia tik einantis, ir niekada tas, kas stovi vietoje. Ir jie ėjo toliau, ir tikėjo.

Tas, kas turį Viltį ir Tikėjimą, būtinai sutinka Meilę. Taip ir Žmonėms nutiko – Meilė suvienijo juos, su Meile eiti buvo lengviau ir smagiau. Meilė įkvėpė juos geriems darbams, jos dėka atsivėrė širdys, išsiskleidė sielos, o dienos įgavo pilnatvę. Dabar Viltis, Tikėjimas ir Meilė buvo visada šalia žmogaus ir vedė jį į priekį. Visi drauge jie dovanojo įkvėpimą naujiems didingiems siekiams!

Pasikeitė pasaulis, pasikeitė Žmonės, o kartu su jais pasikeitė ir Tvirtas Tikėjimas. Dabar jis pasidarė daug sąmoningesnis ir aiškesnis, ir atėjo diena, kai Tvirtas Tikėjimas virto Tvirtu Žinojimu. "Žinokite, kad jūs – Kūrėjai, – štai ką girdėjo dabar žmonės. – Žinokite, kad kiekvienas iš jūsų – Diežiulės Visumos dalelė ir gali įtakoti Kūrinį lygiai taip pat, kaip ir ji įtakoja savo daleles. Žinokite, kad atsitiktinumą nebūna – tai dėsningumai, kurie sudaro Kūrinijos Vaizdo dalį. Žinokite, kad jūs patys, visi kartu ir po vieną, kuriate šį Vaizdą".

Ir kartą Žmogus, gražus ir stiprus, kaip Pati Visata, apsižvalgė ir pamatė savo veiksmų rezultatus, visą savo kelią, kurį jam teko nueiti prieš tai, kai jis suvokė save kaip Kūrėją. Jis buvo nepaprastas ir nelengvas, tas kelias, bet jis jau praeityje. O pasaulis dabar visai kitoks – klestintis ir žydintis, šviesus ir džiaugsmingas, kupinas Meilės – lygiai toks pats, kaip ir Žmogaus mintys. ➡

Kviečiame jungtis į „Dosnumo krepšelio“ iniciatyvą!
(Šioje akcijoje jau esame parėmę 5 žmones.)

Kylant bendram gyvenimo lygiui alkstančiųjų ne mažėja, o daugėja. Kaip parodė Nacionalinio skurdo mažinimo organizacijų tinklo apklausa, Lietuvoje maisto trūksta kas septintam. Praėjusiais metais trūko kas devintam. Prasidėjus šildymo sezonui Caritas sulaukia vis daugiau paramos maistu prašymų, todėl pirmą kartą visoje šalyje skelbia iniciatyvą „Dosnumo krepšelis“.

Dosnumo krepšelių su prašomų paaukoti ilgo galiojimo maisto produktų sąrašais Caritas paruošė dalijimui įmonėse, organizacijose, mokyklose, darbo kolektyvams, šeimoms, pavieniams geradariams.

Paimk krepšelį; pripildyk ilgo galiojimo maisto produktų; gražink, iš kur paėmei.

REIKALINGI PRODUKTAI:

Ryžiai, kruopos, miltai, makaronai, konservai, aliejus, saldumynai, cukrus, kava, arbata.

Iniciatyvos laikas: ištisus metus, nuolat. Nuolat turėkime tokį krepšelį kitam ar kitiems.

Džiaugiamės galėdami pagelbėti tiems, kuriems reikalinga kažkokia pagalba. Jie džiaugiasi ir dėkoja Jums!

Spalio mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Ela Pivovarovaitė, gyvenanti Šlienavoje.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Isabelė Danielė, gyvenanti Vilniuje.

2. Dominykas Danielius, gyvenantis Vilniuje.

Spalio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Antanina Tamulienė, 82 metų, gyvenusi Gervėnų apylinkėse.

2. Marija Škėmaitė, 75 metų, gyvenusi Zuikėnėje ir Didvyžuose.

3. Kazimiera Kepežinskienė, 87 metų, gyvenusi Kaune.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Pranas Dirvanuskas, 68 metų, gyvenęs Šlienavoje.

2. Genovaitė Barkauskienė, 83 metų, gyvenusi Artaviškėse.

CARITAS AKCIJĄ VIEŠUJE Į VIEŠUOJĄ

DOSNUMO KREPŠELIS

NUO SPALIO 4 D. IKI LAPKRIČIO 17-OSIOS, VARGSTANČIŲJŲ DIENOS

Šv. Mišių šventimas žiemos laikui, Šlienavoje

Prasidėjus žiemos laikui, Šlienavos bažnyčioje, Šv. Mišių šventimas darbo dienomis vyks vakarais 17 val. Kadangi ne kiekvieną dieną šventimas vyksta, todėl savaitės šv. Mišių šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

➡ *Jis su Meile žiūrėjo į visą būtį. O iš praeities Žmogui šypsojosi Mažoji Viltis, Tvirtas Tikėjimas ir Tvirtas Žinojimas.*

– Aš dėjau viltis į tave, – tyliai ištarė Viltis.

– Aš tikėjau tavimi, – ryžtingai linktelėjo Tikėjimas.

– Aš žinau, kad tu – Kūrėjas, – tvirtai pareiškė Žinojimas.

– Aš myliu tave, – švelniai sukuždėjo Meilė.

– Aš dėkingas jums už tai, kad jūs niekada manęs nepalikote, – atsakė jiems Žmogus. –

Su jumis aš iš tiesų visagalis!

– Tebūnie taip! – plačiai atvėrė glėbį naujas, gaivus Pasaulis, draugiškas ir geranoriškas, laimingas ir besišypsantis. Meilės pasaulis, kuris užaugo iš Mažosios Vilties.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.